

“Wij zijn gewone jongeren in een ongewone situatie”

Kernpunten uit een onderzoek rond
jongeren die de jeugdhulp verlaten

Inhoud

pagina

3 Hoofdstuk 1

Jongeren uit de jeugdhulp
aan het woord

5 Hoofdstuk 2

Een 'gewone' jeugd in een
'doorsnee' gezin

6 Hoofdstuk 3

Verzuchtingen van
jongeren

- A. Geef me een thuis
- B. Laat me voelen
dat ik er mag zijn
- C. Geloof in mij
om wie ik ben
- D. Veroordeel me niet
- E. Blijf er voor mij zijn

10 Hoofdstuk 4

Besluit

“Wij zijn gewone jongeren in een ongewone situatie”

Ervaringsdeskundigen aan het woord:
waar moet jeugdhulp heen
volgens jongeren zelf?

SOS Kinderdorpen België

Gachardstraat 88
1050 Brussel

Directrice:

Hilde Boeykens

0478 39 04 39

hilde.boeykens@sos-kinderdorpen.be

vzw Cachet

Fernand Demetskaai 55
1070 Anderlecht

Coördinatrice:

Miet Neyens

0471 91 14 04

miet.neyens@cachetvzw.be

1.

Jongeren uit de jeugdhulp aan het woord

SOS Kinderdorpen vangt al bijna 70 jaar kinderen en jongeren op die niet bij hun familie kunnen opgroeien. Dat doen we in Afrika, Azië, Latijns-Amerika én ook in Europa, waar SOS Kinderdorpen vlak na de tweede wereldoorlog ontstond als een antwoord op de vele oorlogswezen. Ook in België vangen we al sinds 1970 kinderen op die niet bij hun ouders kunnen opgroeien. Doorheen de jaren bouwde SOS Kinderdorpen de reflex in om de stem van kinderen en jongeren centraal te stellen voor het verbeteren van de zorg. We willen niet 'gewoon' luisteren, maar 'echt' luisteren en vertrekken vanuit de verhalen en adviezen van kinderen en jongeren om te komen tot concrete verandering^[1].

Zij zijn de ervaringsdeskundigen die ons vanuit hun leefwereld kunnen tonen wat de beste pistes zijn voor verandering, voor verbetering

Vanuit haar expertise volgt SOS Kinderdorpen het debat rond jongeren die opgroeien in de jeugdhulp met een bijzondere interesse. Hoewel de Vlaamse jeugdhulp een belangrijk en noodzakelijk alternatief biedt voor kinderen en jongeren die niet thuis kunnen opgroeien, kunnen we niet om de vele verontrustende getuigenissen heen. Hieruit blijkt dat de jeugdhulp er niet altijd in slaagt om kinderen te bieden wat nodig is om op te groeien tot hun volle potentieel en dat heel wat jongeren zich er onvoldoende ondersteund voelen in het ontwikkelen van zelfredzaamheid. Denk aan Miranda Bollen, aan Jordy Brouillard, aan de talrijke jongeren die zich in beide verhalen herkennen.

Vanuit deze problematiek heeft SOS Kinderdorpen twee jaar lang geluisterd naar en gepraat met jongeren die opgroei(d)en in de jeugdhulp. Daarbij werken we nauw samen met vzw Cachet, een organisatie voor en door jongeren met een jeugdhulpervaring. Samen willen we de stem van deze diverse groep jongeren hoorbaar en hun kracht zichtbaar maken, zodat ze een centrale plaats krijgen in het debat rond de jeugdhulp van morgen. Zij zijn de ervaringsdeskundigen die ons vanuit hun leefwereld kunnen tonen wat de beste pistes zijn voor verandering, voor verbetering.

[1] Participatie jongeren bij SOS Kinderdorpen Internationaal

Jongeren actief betrekken gebeurt bij SOS Kinderdorpen op structurele wijze. Er zijn heel wat voorbeelden, hieronder de twee meest sprekende.

1. 2030 Youth Coalition
Een groep van 20 jongeren die opgroeien binnen SOS Kinderdorpen, zijn geselecteerd om actief deel te nemen aan de uitwerking van de wereldwijde strategie van de organisatie voor 2030. Ze komen uit verschillende werelddelen en presenteren strategie mee tijdens de General Assembly van de organisatie in juni 2017.
2. International Youth Council
In de periode 2009-2013 werd in 14 landen van Azië en Oost-Europa een advocacycampagne gevoerd om een betere leaving care te promoten. 28 jongeren werden geselecteerd en gaven de campagne mee vorm.

Hoe gingen we te werk?

Via focusgroepen, panelavonden en talrijke informele gesprekken deelden tientallen jongeren hun verhaal. De vaststellingen uit al die individuele verhalen werden getoetst aan de hand van een kwantitatieve survey met 179 jongeren uit de jeugdhulp en een controlegroep van 400 jongeren die thuis opgroeien^[1]. Op die manier zetten we de stem van jongeren om in cijfers en structuur.

[1] Wat hebben we precies onderzocht?

Samen met onderzoeksbureau Why 5 en partner Cachet voerde SOS Kinderdorpen drie focusgroepen met telkens zes tot acht jongeren (16 tot 28 jaar) die opgroei(d)en in de Vlaamse jeugdhulp. Een vierde focusgroep liet zes begeleiders aan het woord. Met als thema telkens de beleving van 'de grote stap'. Buiten dit officiële deel, vonden er ook nog heel wat informele gesprekken plaats met de werknemers en jongeren van Cachet vzw. De inzichten van dit alles vormden de basis voor een kwantitatieve online survey met 179 Vlaamse jongvolwassenen. 85 onder hen bevinden zich in de fase net voor 'de grote stap' (16-18), 94 hebben de jeugdhulp reeds verlaten. Die bevindingen werden getoetst aan een controlegroep van 400 'gewone' jongeren tussen 16 en 25 jaar.

De jongeren geven duidelijk twee zaken aan:

1. Een eerste vaststelling is dat jongeren uit de jeugdhulp gewoon willen zijn zoals alle andere jongeren. Ze willen opgroeien met dezelfde kansen. Ze willen dat mensen hen zien en behandelen als jongeren met talenten, interesses en dromen voor de toekomst. Ze willen niet gereduceerd worden tot een kind met een verleden, een dossier en een zorgvraag.

willen zijn zoals alle andere jongeren

2. Een tweede belangrijke vaststelling is dat veel moeilijkheden waar jongvolwassenen mee kampen op het moment dat ze de jeugdhulp verlaten, hun oorsprong veel vroeger vinden. We moeten bijgevolg niet alleen de omkadering van de concrete stap naar het verlaten van de zorg in vraag stellen, maar ook het hele traject in de jeugdhulp onder de loep nemen.

dat veel moeilijkheden hun oorsprong veel vroeger vinden

2.

Een 'gewone' jeugd in een 'doorsnee' gezin

Om goed te begrijpen wat kinderen die opgroeien in de jeugdhulp ontbreken, stellen we ons even de vraag hoe kinderen opgroeien in een doorsnee gezin.

Al is het waar dat hét doorsnee gezin in onze superdiverse en imperfecte samenleving eigenlijk niet bestaat, het merendeel van de kinderen in Vlaanderen heeft wel een vaste woonplaats die ze 'thuis' kunnen noemen, waar ze duurzame relaties opbouwen met ouders, broers en zussen. Met ouders die hen door hun parcours als baby, peuter, kleuter, schoolkind, tiener en jongvolwassene gidsen. Een veilige basis waar ze volledig zichzelf kunnen zijn, waar ze vertrouwen opbouwen en leren geloven in zichzelf en anderen.

Idealiter steunen we hen in hun schoolcarrière, geven we hen kansen om naar de sportclub, jeugdbeweging of muziekschool te gaan. We geven hen de ruimte en vrijheid om gaandeweg een netwerk op te bouwen. We straffen fouten niet af, maar gebruiken ze als een leerschool. Bij een mislukte poging, is er een tweede en een derde kans. Als het tijd wordt om op eigen benen te staan, laten we hen zachtjes in het water. Samen een kot zoeken en in het weekend naar huis. Wekelijks verse kleren, een paar gezonde maaltijden in de diepvries en wat zakgeld. Hotel mama. Als het even misloopt, een aanraking met de politie, een stukgelopen relatie, een mislukte studie, staat er altijd iemand klaar. Onvoorwaardelijk. Tot die zelfredzame volwassene er helemaal staat. De doorsnee jongvolwassene verlaat het ouderlijk huis op 25 jaar. En ook dan nog hebben ze een vangnet waar ze altijd op terug kunnen vallen.

3.

Verzuchtingen van jongeren

Als we kijken naar de jeugd van de bevroegde jongeren, dan zien we dat zij een aantal zaken missen die essentieel zijn om gezond op te groeien. Vijf verzuchtingen komen aan de oppervlakte. Jongeren die opgroeien in een jeugdhulpvoorziening verlangen naar **(A) een thuisgevoel**, naar mensen **(B) die hen het gevoel geven dat ze er mogen zijn** en **(C) die in hen geloven om wie ze zijn**, **(D) naar een jeugd zonder vooroordelen** en **(E) naar menselijke relaties waar ze ook na de jeugdhulp nog op terug kunnen vallen**. We overlopen deze vijf punten hierna.

“Ik had wel enkele vrienden in Dilbeek vroeger, maar door de verschillende verplaatsingen, was ik weg van die vrienden.”

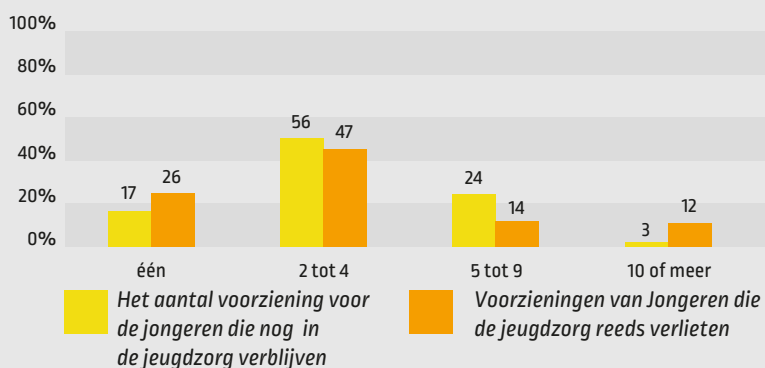
A. Geef mij een thuis

Wanneer een kind geplaatst wordt in een voorziening of pleeggezin, verliest het zijn of haar thuis. Hoe onvolmaakt die thuis ook was, het impliceert een pijnlijke breuk. Een breuk die zich bovendien vaak herhaalt. Van de 179 bevroegde jongeren hield slechts 21% het bij één voorziening. 51% verbleef in twee tot vier voorzieningen. 27% geeft aan dat ze doorheen hun traject in vijf of meer voorzieningen verbleven^[III]. Dat wil

27% geeft aan dat ze doorheen hun traject in vijf of meer voorzieningen verbleven.

zeggen dat die breuk zich voor hen nog minstens vier keer heeft herhaald. Telkens een nieuwe woonplaats, nieuwe begeleiders, een nieuwe leefgroep en vaak ook een nieuwe school en regio ... dat zorgt vaak voor problemen met hechting en vertrouwen en maakt het erg moeilijk om zich nog ergens thuis te kunnen voelen.

[III] In hoeveel voorzieningen verbleven de respondenten?

“Vroeger had ik ook niet veel tijd om vrienden te maken op school, ik moest altijd direct terug naar mijn instelling. Ik kon niet weg met de mensen van mijn klas”

Een voorziening zal een thuis moeilijk helemaal kunnen vervangen, maar het moet wel proberen een waardig alternatief te bieden. De jongeren getuigen van meerdere drempels die verhinderen dat hun voorziening echt een thuis kan worden. Denk aan het rigide keurslijf van opgelegde regels en structuur.

Jongeren verlangen ernaar gewoon even in de zetel te kunnen hangen, een boek te kunnen lezen of een spel te kunnen spelen wanneer ze daar zelf zin in hebben. Nu moeten ze vaak een strak tijdsschema volgen met huiswerk van kwart na vier tot vijf, eten om kwart na vijf en wassen om zes. In veel getuigenissen werd geklaagd over de verplichte ‘kamertijd’ en de beperkte ruimte voor eigen voorkeuren bij het invullen van de vrije tijd. Deze jongeren vragen inspraak in de organisatie van hun dagelijkse leven.

Je ergens thuis voelen, schuilt vaak ook in kleine dingen zoals aandacht voor verjaardagen, voor bepaalde tradities, voor je lievelingsgerecht ... Dergelijke kleine dingen maken een wereld van verschil: het geeft kinderen het gevoel een mens te zijn en geen nummer.

Een thuisgevoel heeft tot slot ook te maken met de ‘plek’ waar je leeft. Een kale slaapkamer met standaard beddengoed waar je niets aan de muren mag hangen, geeft een ander gevoel dan een plek die je naar eigen smaak mag inrichten. En waarom kinderen en jongeren niet betrekken bij de inrichting en inkleding van de gezamenlijke ruimtes?

B. Laat me voelen dat ik er mag zijn

Kinderen in een voorziening hebben vaak geen ouders op wie ze onvoorwaardelijk kunnen steunen. Eerdere negatieve ervaringen zorgen voor een deuk in het algemene vertrouwen in volwassenen. Vele van deze jongeren plooiën zich volledig terug op zichzelf. Daarnaast zien we dat andere jongeren het vertrouwen in zichzelf helemaal zijn kwijt geraakt en net volledig terugvallen op anderen bij het bepalen van hun leven.

Jongeren in een jeugdhulpvoorziening hebben nood aan betrouwbare, beschikbare en voorspelbare relaties. Binnen en buiten de jeugdhulp. Ze verlangen naar volwassen steunfiguren die hen een basis bieden waar ze naar terug kunnen als het moeilijk gaat, waarbij ze kwetsbaar mogen zijn, verdriet kunnen tonen, gevoelens uiten en fouten kunnen maken. Iemand die hen onvoorwaardelijk steunt.

Het belang van betrokkenheid en menselijkheid in hulpverleningsrelaties klinkt niemand nieuw in de oren, maar blijkt toch te botsen op heel wat drempels. De wisselende ploegen van begeleiders en het verloop binnen die ploegen, bijvoorbeeld, zorgen ervoor dat kinderen en jongeren met een groot aantal begeleiders in contact komen en dat er niet altijd voldoende tijd is om een vertrouwensband op te bouwen. Jongvolwassenen uit de jeugdhulp die zelf sociaal werk studeren, merken dat er in de sector ook een tendens is naar ‘objectiviteit’ en ‘afstand’, vanuit de veronderstelling dat een grote betrokkenheid een objectieve kijk op het gedrag en op de ontwikkeling van het kind in de weg zouden staan. De professionele afstand die zo wordt ingebouwd, geeft veel jongeren het gevoel dat ze een dossier zijn in plaats van een persoon.

“In de sector wordt er gedramd op afstand, voor meer objectiviteit. Waardoor opvoeders komend uit instellingen als slecht worden gezien.”

Het verlangen naar steun heeft ook te maken met het blijvend krijgen van kansen, ook als je het –zoals elke jongere– wel eens verprutst. Jongeren willen niet dat fouten uit het verleden hen blijven achtervolgen en de interactie met hulpverleners en anderen uit hun context blijvend bepalen. Ze vragen onvoorwaardelijke steun in functie van wat het beste is voor hen en niet alleen in functie van het vermijden van problemen, moeilijkheden of misstappen. Misstappen horen bij de groei naar volwassenheid.

Jongvolwassenen die wél een vertrouwensrelatie konden opbouwen met een begeleider, beschrijven die relatie als bijzonder waardevol. In Sur Ma Route¹ kwam Cachet al tot die conclusie:

“Erg opmerkelijk is dat zeer velen, ook volwassenen die al jaren geleden de jeugdhulp hebben verlaten, contact houden met een of enkele vroegere begeleiders. (...) zij gaan niet alleen deel uitmaken van het netwerk, maar zijn voor sommigen zelfs het enige aanspreekpunt bij moeilijkheden of vragen. Eerder dan beroep te doen op het reguliere hulpverleningsaanbod, doen ze een beroep op deze personen die fungeren als echte vertrouwensfiguren.”

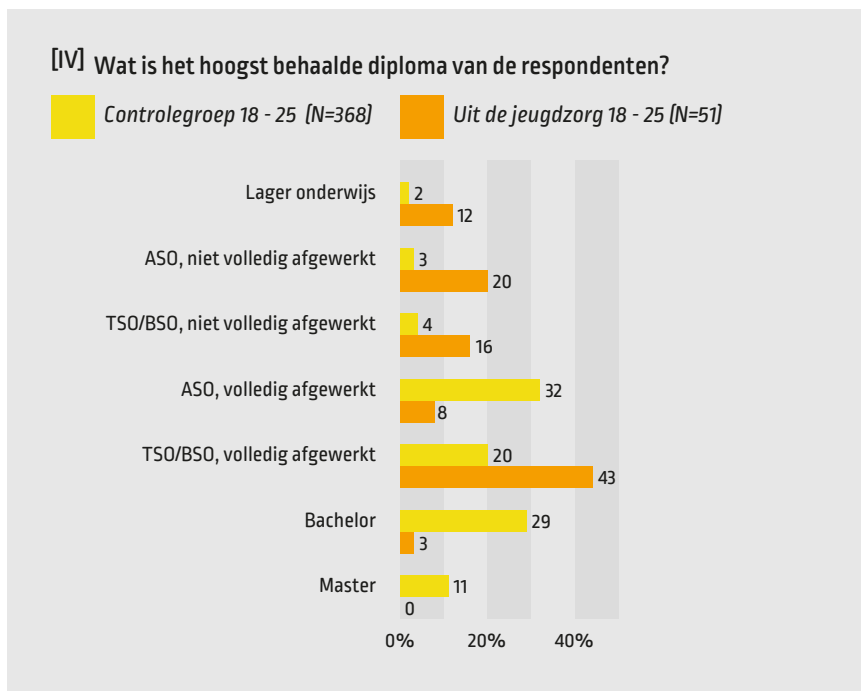
Niet alleen de jeugdhulp kan hier een belangrijke rol spelen. Vertrouwensfiguren kunnen net zo goed deel uitmaken van de bredere context van de jongvolwassenen. Een zus, partner, ouder, grootouder, leerkracht op wie ze kunnen rekenen. Ook deze relaties beschouwen de jongeren als bijzonder waardevol.

“Er wordt te weinig gekeken naar de talenten in de jongere. De talenten worden weggedrukt omdat ze enkel kijken naar het gedrag.”

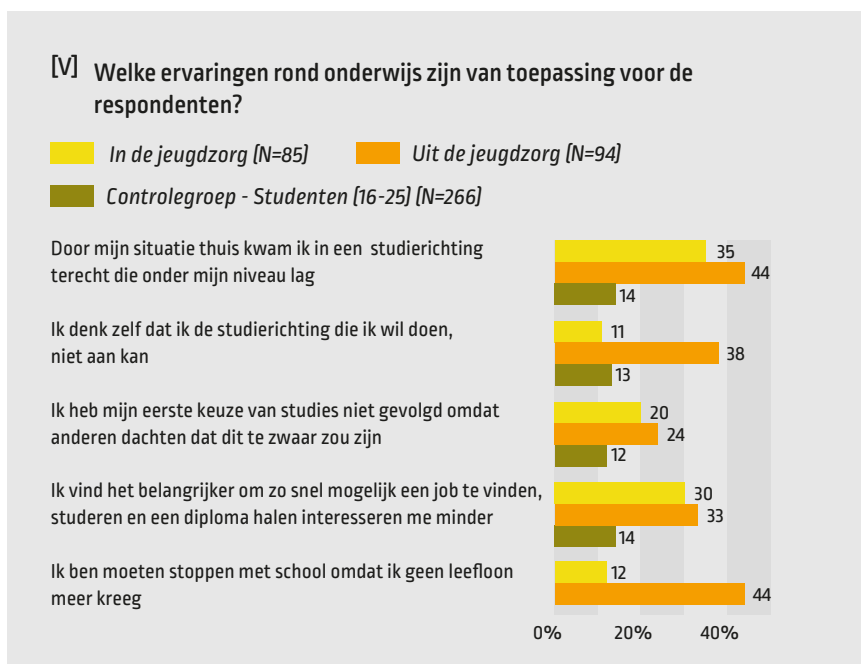
C. Geloof in mij om wie ik ben

48% van de jongvolwassenen die de jeugdhulp verlieten heeft geen diploma middelbaar onderwijs. Bij de controlegroep is dat 9%. Slechts 8% heeft een diploma ASO, tegenover 32% bij hun leeftijdsgenoten. 3% heeft een bachelor, tegenover 29% in de controlegroep^[IV].

48% van de jongvolwassenen die de jeugdhulp verlieten heeft geen diploma middelbaar onderwijs.

De redenen voor het verschil in schoolse prestaties zijn divers. Wat opvalt is dat één op drie van de bevroegde jongeren uit de jeugdhulp het gevoel heeft te snel te zijn doorverwezen naar technisch-, beroeps-, of buitengewoon onderwijs. Vier op tien gelooft dat ze door hun situatie thuis in een studierichting onder hun niveau terecht kwamen. Eén op vijf week af van de eigen studiekeuze omdat anderen dachten dat die te zwaar voor hen zou zijn^[V].

¹ Cachet vzw, Sur Ma Route, 2015

“Op school zeiden ze dat ik nog eerder in de gevangenis zou belanden dan een studie halen... Ik wil laten zien dat ik beter ben dan zij denken”

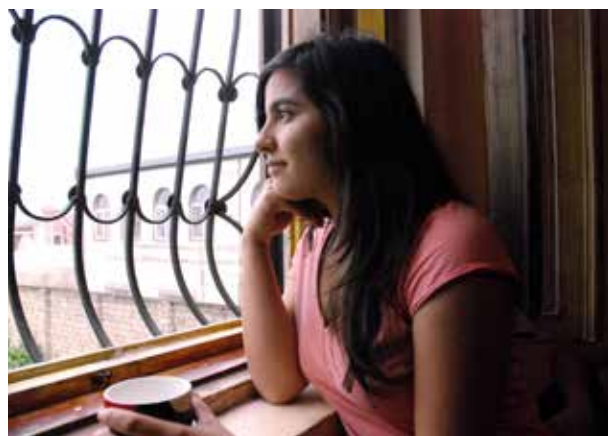
Kinderen in een voorziening binnen de jeugdhulpverlening worden vaak laag ingeschat. Er leeft een hardnekkig beeld dat hen afschrijft als problematisch, weinig intelligent, kansloos ... Men daagt hen weinig uit om de lat hoog te leggen, maar rekent hen af op slechte schoolresultaten en moeilijk gedrag, terwijl dat vaak een rechtstreeks gevolg is van wat ze meemaakten en -maken. Veel van de bevroegde jongeren hebben het gevoel dat er vooral op hun problemen wordt gefocust. En dat er daardoor weinig oog is voor hun talenten en interesses. Een fundamenteel geloof in iemands mogelijkheden, de lat samen verleggen, dat duwtje in de rug blijven geven: het is zo belangrijk.

Tijdens de bevraging kwamen vele verhalen aan de oppervlakte die lezen als gemiste kansen. Denk aan een jongen die de hele stripcollectie uitleest, maar nooit een begeleider tegenkomt die hem aanmoedigt om een boek te lezen, een meisje dat ooit slecht scoorde op een IQ-test en op basis daarvan jaren later in BUSO verzeild geraakt, een tiener die dolgraag danst, maar nooit de kans krijgt om dat talent te ontwikkelen ...

Als jongvolwassenen uit de jeugdhulp na hun middelbaar onderwijs willen verder studeren, zijn ze opnieuw afhankelijk van het geloof dat anderen in hen hebben. Jongeren én begeleiders getuigen bijvoorbeeld dat het leefloon soms niet wordt toegekend wanneer het OCMW niet gelooft in de slaagkansen van de jongere. Hoewel dit zeer afhankelijk is van OCMW tot OCMW, maar het gebeurt. En vaak blijkt hun krediet al na één mislukte poging al op. Eén jongvolwassene op tien zag zich genoodzaakt te stoppen met studeren omdat hij of zij geen leefloon meer kreeg.

“Ik had eens 3 buizen en dan hadden ze zonder overleg met mij beslist dat ik naar het BSO moest gaan.”

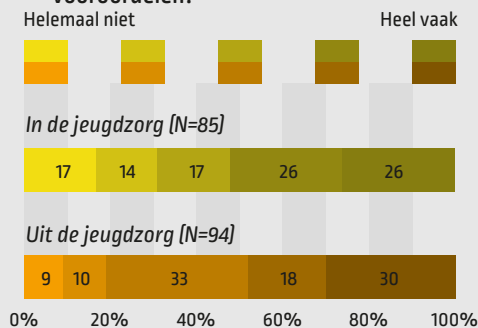
D. Veroordeel me niet

87% van de kinderen in de Vlaamse jeugdhulp belande in de jeugdhulp omwille van een verontrustende opvoedingssituatie. Slechts 13% omwille van een 'als misdrijf omschreven feit'². Toch zegt bijna zes op tien dat mensen er van uitgaan dat ze 'iets misdaan' hebben als ze vertellen dat ze in een voorziening wonen. Bijna een op twee geeft aan dat mensen denken dat het hun eigen fout is dat ze niet thuis kunnen wonen. Meer dan de helft geeft aan dat ze in het algemeen te maken hebben met vooroordelen^[VI].

Stigma's werken soms ook als een 'self-fulfilling prophecy'. Ze zijn een extra duw in de richting van de kenmerkende neerwaartse spiraal. Een op vier van de bevroegde jongeren heeft die 'self-fulfilling prophecy' zelf ervaren.

Jongeren vragen respect voor wie ze zijn en willen niet gereduceerd worden tot 'instellingskind', met alle negatieve connotaties die daarbij horen.

[VI] Hebben de respondenten te maken met vooroordelen?

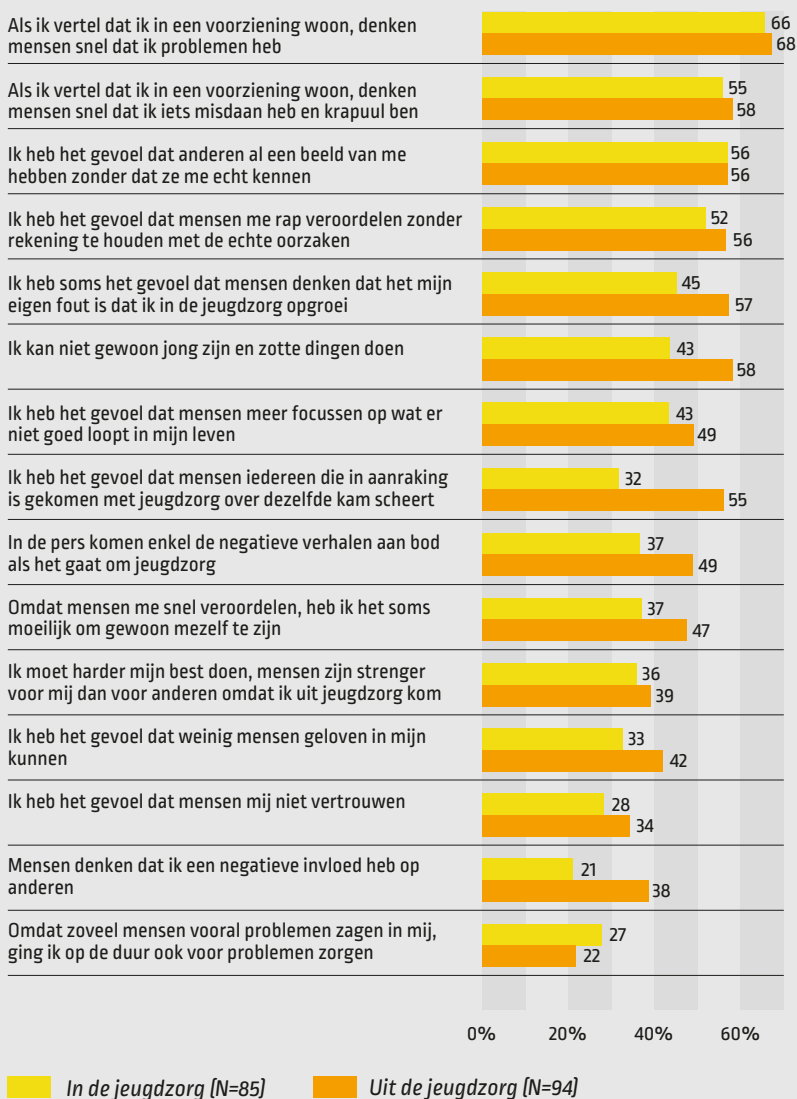

Meer dan de helft geeft aan dat ze in het algemeen te maken hebben met vooroordelen.

De beeldvorming over jongeren in de jeugdhulp heeft een nefaste impact op verschillende levensdomeinen. Het speelt hen parten in het opbouwen van relaties, heeft een invloed op hun schoolcarrière, zorgt voor schaamte, ondermijnt het zelfvertrouwen en maakt het zelfs moeilijk om een woning en job te vinden. Vier op tien van de bevroegde jongeren heeft het gevoel dat 'de stempel van de jeugdhulp' het moeilijk maakt om 'gewoon zichzelf' te zijn.

"Als ik zeg 'ik zit in een leefgroep', dan vragen ze direct 'wat heb je dan misdaan?'"

[VI] Hebben de respondenten te maken met vooroordelen?

"Door vooroordelen ga je jezelf sluiten, jezelf op slot doen. Omdat je die vooroordelen niet meer wilt tegenkomen."

E. Blijf er voor mij zijn

In Sur Ma Route stelde Cachet al vast dat eenzaamheid “*het grootste en meest traumatiserende struikelblok*” is waar jongvolwassenen op botsen wanneer ze de jeugdhulp verlaten. Ze voelen zich aan hun lot overgelaten, op zichzelf aangewezen en onzeker over de vele uitdagingen die hen te wachten staan. Veel jongeren geven aan dat ze moeilijk steun vinden als ze in moeilijkheden komen.

Het confronterende gevoel van eenzaamheid is niet zomaar een tijdelijke gevoel, iets waar de jongvolwassenen aan moeten wennen na de leefgroep. Het is een symptoom van een probleem dat veel dieper gaat. Kinderen die opgroeien in de jeugdhulp bouwen minder duurzame en betrouwbare relaties op dan hun leeftijdsgenoten.

“Andere jongeren kunnen terug naar huis als er een probleem is met hun zelfstandigheid. Wij kunnen dat niet.”

“Ik was mijn bed in elkaar aan het steken, ik moest alles zelf doen. Dat ik zelf voor zo iets stoms geen hulp vond, deed even pijn.”

Ze beginnen al met een achterstand, want de reden dat ze in de jeugdhulp terecht komen is hun moeilijke gezinssituatie. 3 op 4 van de bevroegde jongvolwassenen uit de jeugdhulp geven aan dat hun familie hen niet probeert te helpen, niet steunt bij beslissingen, geen emotionele hulp biedt en niet beschikbaar is om te praten over problemen. Ook in de jeugdhulp belemmeren een aantal zaken het opbouwen van een duurzaam netwerk. Denk bijvoorbeeld aan de breuken met familie, vrienden en school bij het vertrekken naar de voorziening of de veranderingen van voorziening, waardoor het bestaande netwerk voor een stuk verloren gaat. Aan de andere kant kunnen de strakke regels en structuur binnen veel voorzieningen de uitbouw van een nieuw netwerk in de weg staan (zie A.). Jongeren getuigen dat ze niet konden napraten op school, omdat ze het tijdschema van de voorziening stipt moesten volgen. Dat ze niet bij een vriend of vriendin konden logeren, omdat dat tegen de regels was. Dat ze niet met vrienden konden afspreken in het weekend, omdat ze daarvoor geen toestemming kregen. Dat ze niet naar de jeugdbeweging mochten omdat ze zich hadden misdragen...

Daarnaast vertellen enkele respondenten dat vriendschappen tussen jongeren binnen de voorziening ontmoedigd werden of dat ze, in de voorbereiding op zelfstandigheid, gedwongen werden om alleen te zijn, om zo alvast te leren omgaan met eenzaamheid. Bij het verlaten van de jeugdhulp verliezen jongvolwassenen vaak hun laatste netwerk: dat van de jeugdhulp zelf: de begeleiders en jongeren waar ze –vaak jarenlang– mee hebben samen geleefd. En zo staan ze er, wanneer ze de deur van de voorziening achter zich dicht trekken en oog in oog staan met vele grote veranderingen en uitdagingen, vaak letterlijk alleen voor. Samen wonen met vrienden of een partner zou een belangrijke buffer kunnen betekenen tegen het sociaal isolement, maar wordt ontmoedigd door de impact ervan op uitkeringen.

“Mijn studio is eigenlijk geen leuke plek om te wonen. Soms wil ik daar liever niet zijn. Die is zo koud, niet gezellig.”

4.

Besluit

Jongeren die opgroeien in de jeugdhulp moeten vanaf hun achttien jaar op eigen benen staan. En dat loopt soms grondig fout. Wat maakt dat deze jongeren het zo moeilijk hebben wanneer ze de stap naar een zelfstandig leven moeten zetten?

SOS Kinderdorpen nam de tijd om samen met de vzw Cachet uitgebreid en onbevooroordeeld naar deze jongeren te luisteren. De resultaten van het onderzoek spreken voor zich: deze jongeren vragen maar één ding, zoveel mogelijk kunnen opgroeien als andere jongeren. Op een plek waar ze "thuis" mogen komen, waar ze zichzelf mogen zijn, met mensen om hen heen die er onvoorwaardelijk voor hen zijn, die geloven in hun kunnen en hen niet altijd zien als probleemjongeren met een dossier. En die hen op hun 18 ook niet bruusk loslaten, maar met hen nog een eind mee stappen om gaandeweg op eigen benen te kunnen staan.

De bedoeling van dit onderzoek is niét om te veroordelen wat er vandaag is, maar vooral om het debat opnieuw te openen, samen mét de jongeren. Om écht naar hen te luisteren en samen met hen het huidige systeem van opvang en begeleiding kritisch onder de loep te nemen. Met de extra oproep om niet alleen te kijken wat er extra nodig is als ze de voorziening verlaten, maar ook te durven kijken naar wat beter kan vanaf de dag dat ze in de jeugdhulp komen. En wat iedereen kan doen, ook buiten de voorziening, om deze jongeren gezond te omringen en ondersteunen opdat zij zelf hun leven vol zelfvertrouwen kunnen vormgeven. Om iedereen die met deze jongeren in aanraking komt, te inspireren en tot werkbare oplossingen te komen, die deze jongeren echt verder helpen en hen zoveel mogelijk gelijke kansen geeft als andere jongeren.

Want dat verdienen ze.